

NEÚSPĚCH NEPŘIPADÁ V ÚVAHU

STŘETNUTÍ

PHOBOS³

VICTOR DIXEN

STŘETNUTÍ

Phobos. Il est trop tard pour renoncer
© Éditions Robert Laffont, Paris, 2016

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Maria Lurfová, 2025
Cover © Cherie Chapman, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6536-2 (pdf)

VICTOR DIXEN

STŘETNUTÍ

PHOBOS³

PŘELOŽILA MARIA LURFOVÁ

Pro E.
Pro Francine a Kim

*Nemůžu změnit směr větru,
ale mohu nastavit plachty tak,
abych vždy dosáhl svého cíle.*

JAMES DEAN (1931–1955)

PROGRAM GENESIS – DRUHÁ SÉRIE

Výzva k přihlášení

*Šest neznámých dívek.
Šest neznámých chlapců.
Šest nových milostných příběhů
a ještě více miminek.*

Napište i vy svůj Příběh s velkým P

Jste fanoušky programu Genesis? Dlouhé měsíce jste napjatě sledovali každý krok průkopníků života na Marsu, každou hodinu a každou minutu vysílání? Teď máte možnost přejít na druhou stranu obrazovky a přispět svým dílem k založení nové civilizace! Loď *Cupido* se právě bez nákladu vydala na cestu zpět k Zemi. Za rok a půl opět zamíří na Mars, tentokrát ale s dvanáctičlennou posádkou nových astronautů, kteří jsou připraveni vstoupit do dějin. Mezi nimi můžete být i vy!

Najděte i vy Lásku s velkým L

Kirsten a Alexej, Fangfang a Tao, Safia a Samson, Kelly a Kenji, Elizabeth a Mozart, Léonor a Marcus. Všechny tyto páry už vstoupily do dějin. Jejich milostné příběhy jsou legendární. Ale šest rodin nestačí k založení nové civilizace. Zveme všechny mladé obyvatele Země v plodném věku, aby se přihlásili a mohli se tak připojit k účastníkům první série. Najděte v průběhu cesty svou osudovou lásku a staňte se inspirací pro celý svět.

PROGRAM GENESIS – DRUHÁ SÉRIE

Je vám mezi 17 a 20 lety?

Chcete být vesmírní Romeové a Julie?

Přihlaste se již dnes a prožijte nejkrásnější milostný příběh – ten svůj!

PRVNÍ DĚJSTVÍ

1. KANÁL GENESIS

NEDĚLE 7. LEDNA, 8:15

2. SÉRIE PROGRAMU GENESIS

ŠEST NOVÝCH DÍVEK NA JEDNÉ STRANĚ
ŠEST NOVÝCH CHLAPCŮ NA STRANĚ DRUHÉ
ŠEST NOVÝCH MILOSTNÝCH DOBRODRUŽSTVÍ
A DĚTI NAROZENÉ NA MARSU

PŘIJÍMÁME PŘIHLÁŠKY!
POŠLETE NÁM TU SVOU PŘES OFICIÁLNÍ WEB GENESIS

2. Z PRVNÍ RUKY

21. MĚSÍC / SOL 578 / ČAS NA MARSU: 10:35

[28. SOL OD PŘISTÁNÍ]

Sama.

Jsem úplně sama, a přitom mě obklopují ti, s nimiž jsem prožila nejzásadnější okamžiky svého života. Průkopníci života na Marsu, ostatní účastníci programu Genesis, hrdinové vesmíru, odsouzenci z rudé planety.

„Ach Léo, prosím tě, podívej se na mě!“ vykřikne moje nejlepší kamarádka Kris. V jejím hlase slyším úzkost. Cítím váhu jejích rukou, jak mi svírá ramena přes skafandr. Ten jsem si oblékla, abych byla chráněná před pozdně letní bouří.

Na tváře mi dopadá její přerývaný dech. Obličej mám stále ještě vlhký od potu, ačkoliv jsem si sundala přilbu.

Já ale Kris nevidím. Nedokážu odtrhnout zrak od chlapce, který stojí o pár metrů dál v obývacím pokoji sedmého Hnízdečka lásky. Přesnější název by byl Hnízdečko smrti, protože právě tam před jedním marsovským rokem zemřela pokusná zvířata, jak jsme se dozvěděli ve zprávě z případu Noé.

Ten, kdo mi byl nejbližší, je mi najednou cizí.

Ten, díky komu jsem se chvěla rozkoší, ve mně budí odpor.

Když pomyslím na všechny naše společné okamžiky plné intimity, ta poprvé, která už se s nikým nebudou opakovat...

Fuj!

Je mi z toho na zvracení!

Marcusova tvář mi najednou připadá děsivě prázdná. Připomíná bílé plátno v kině, potom co se na konci promítání rozsvítí všechna světla v sále, nebo prázdnou stránku následující po posledním odstavci románu. Jak jsem jen v jeho pohledu mohla číst verše, jak jsem v jeho očích mohla vidět stříbřitý lesk noční oblohy? Mají přece barvu bahna, šedivé usazeniny, a odráží se v nich vypočítavost, sobectví a pohrdání. Vážně jsem si myslela, že se na mě dívají s láskou? Marcus miluje jen sám sebe. Byl schopný bez váhání obětovat jedenáct životů včetně toho mého. Věděl, že dřív nebo později podlehne genetické mutaci D66 a rozhodl se, že nás na tu cestu bez návratu vezme s sebou. Bral to jako cenu, kterou musí zaplatit za to, aby se mohl podívat na Mars.

Při tom pomýšlení mi útroby svírá směsice smíchu a vzlyků a ramena se mi neovladatelně otřásají.

„Léo!“ Kris opatrně chytne mou tvář do dlaní, ze kterých si svlékla rukavice, a natočí mě čelem k sobě. Zapletenou korunu ze zlatavých copů si trochu rozcuchala, když si sundávala přílbu, a pohled jejích velkých modrých očí je plný obav a otázek. Nerozumí tomu, co se děje. Žádná z dívek stojících okolo mě nechápe – Singapuřanka Fangfang si mě přeměřuje, jako bych byla neřešitelná rovnice, Angličanka Liz se i v objemném skafandru třese po celém těle, Indka Safia svažila čelo ozdobené

červenou tečkou a Kanadanka Kelly přežvykuje žvýkačku tak zuřivě, až hrozí, že si vykloubí čelist.

Výrazy dívek vyjadřují zmatení. Serena McBee, výkonná producentka programu Genesis, nám přece před miliardami diváků oznámila, že zafinancuje energetický vesmírný výtah, díky němuž unikneme z nefunkční základny (o jejích poruchách samozřejmě veřejnost nic netuší). Neznamená to snad, že se nám Serena podepsala pod smlouvu, od níž nemůže odstoupit? Navíc máme na Zemi dva spojence, specialisty na přežití, Andrewa a Harmony. Ti ji také donutí dodržet slovo.

Ostatním musí mé chování připadat nesmyslné. Pro ně je všechno v nejlepším pořádku, a dokonce nám svítá na lepší časy. „Copak se děje, levhartice?“ zkusí se mě znovu zeptat Kris. „Proč jste se tu s Marcusem zavřeli? Co to s vámi je? Jestli jste byli ve stresu z bouře, tak se nemusíte bát, ta už přešla. A pokud to byl šok z té dobré zprávy, tak byste se naopak měli radovat, vždyť je to zázrak! Jsme zachráněni, i ty s Marcusem! Teď se budete moct vrátit na Zemi, založit rodinu a společně zestárnout!“

To Krisino nevinné, a přitom tak nepatřičné nadšení mě vytrhne ze strnulosti. Sousloví „ty s Marcusem“ mi zvoní v uších. Žádné „já s Marcusem“ totiž neexistuje, a nikdy ani neexistovalo. Jsem od začátku sama, stejně jako on. Od chvíle, kdy mě poprvé uviděl na schůzce v Salonku, věděl, že se dívá na odsouzenkyni na smrt. Rozsudek vynesl dopředu, když se rozhodl na nástupní plošině zamlčet případ Noé. Já jsem o plánované popravě neměla ani tušení. Myslela jsem si, že začínám psát první kapitolu svého nového života; on ale věděl, že to bude kapitola poslední.

Vzrušoval ho pocit, že jsem mu ve své nevědomosti vydaná na milost? Užíval si tu moc, kterou nade mnou měl?

Nechala jsem se oklamat a svést jeho slovy. Byla jsem ovečka, kterou si choval jako domácího mazlíčka. Můj pastýř ale přitom celou dobu věděl, že mě vede na porážku. Ano, byla

jsem Marcusovo jehně, které se dá tak snadno omámit, samo si přijde pro pohlázení, a nakonec skončí jako kus masa na stole.

Zatočí se mi hlava, a tak se chytnu Kris, abych neupadla. „Léo!“ vykřikne.

„Promiň...“, „dostanu ze sebe s obtížemi. Jazyk mám podivně rozbředlý a neforemný, taky jako nadbytečný kus masa, mrtvý orgán v ústech.

„Co se děje, proč se s námi neradujete? O čem jste se tu bavili?“

Srdce mi bije tak silně, že mě z toho bolí na hrudi.

(Řekni jim to! zašeptá mi do ucha Salamandra. Její hlas vyjadřuje mé nejniternější myšlenky, to nejkřehčí, co se ve mně skrývá. Prozrad' Marcuse. Praskni mu tu jeho bublinu ze lži, propíchni ji jako hnisavý vřed, aby všichni viděli, co se skrývá pod povrchem!)

Kdybych všem prozradila, jak podle nás Marcus zradil, neuvěřitelně by se mi ulevilo...

(Dostaň ze sebe to odporné tajemství, vyvrhni ho ze sebe jako zkažené jídlo dřív, než ti zamoří vnitřnosti!)

Stačilo by jim odhalit, jak si celé měsíce hrál na nevinátka, zatímco o všem věděl, a udělalo by se mi lépe...

(Sama víš, že když si to necháš pro sebe, začne tě to sžírat zevnitř, a nakonec tě to zabije. Řekni jim to. No tak!)

„Přišla jsi snad o hlas?“ vyrazí ze sebe Kelly a vyplivne žvýkačku do koše v kuchyňce. „Tím mlčením nás všechny děsíš!“

(Řekni jim to!)

„Je jasné, že se stalo něco špatného,“ ozve se Liz smířlivěji. „Ale dokud nám neřekneš, o co jde, nemůžeme ti pomoci. Musíš s námi mluvit, abychom to pochopili. Tak Kris odpověz, prosím tě. Co se stalo mezi tebou a Marcusem?“

(Řekni jim to!)

„Co ti ten mizera provedl?“ Mozartův výkřik přitáhne mou pozornost ke skupince kluků na druhé straně místnosti. Brazilec se třese zlostí, jeho husté kaštanové kudrny se kroutí jako

hadi. Má na sobě skafandr, ale stejně jako ostatní si sundal přilbu. Chlapci stojí v kroužku kolem Marcuse, jako by instinktivně zrcadlili kruh, který dívky vytvořily kolem mě. Jsme znovu rozdělení na skupinky podle pohlaví, jako na palubě *Cupida*.

(Tak už jim to řekni, teď je ta správná chvíle!)

Salamandra má pravdu, teď a tady bych jim mohla všechno prozradit. Kamery i mikrofony v místnosti jsou zničené, jsme skrytí před zraky diváků a organizátorů programu Genesis. Ale já to prostě nedokážu.

„Urazil tě nějak?“ zavrčí Mozart. Moje mlčení ho viditelně znepokojuje. Chytne Marcuse za límec skafandru tak silně, až mu zbělají klouby. „Jestli jsi jí ublížil, ty šmejde, přísahám, že tě zabiju!“

Pohledem černých očí rozzuřeně těká mezi mnou a Marcusem, čím dál rychleji, jako by chtěl na našich tvářích vyčíst odpověď.

Dál mlčím. Nejsem schopná ze sebe vypravit jediné slovo, v krku mi překáží knedlík. Marcus vypadá v Brazilcově sevření jako hadrová panenka. Vždy jsem obdivovala jeho vzpřímenou postavu a fyzickou sílu, a teď je z něj jen bezpáteří bezvládné tělo.

Ani se nesnaží bránit.

Dovolí jim, aby ho zbili.

Zaslouží si to.

„Počkej, zamysli se nad tím!“ Samson se pokusí zasáhnout zrovna ve chvíli, kdy Mozart už napřahuje pěst k ráně. „Sám moc dobře víš, že by nikdy neublížil ani Léonor, ani nikomu z nás.“

Knedlík v krku se zvětšuje a hrozí, že mi rozdrtí hrtan. Kdyby jen Samson věděl, jak moc se mýlí!

V Nigerijcových zelených očích je tolik zaslepené důvěry, až se mi z toho dělá špatně. Netuší, že stojí tváří v tvář vlastnímu vrahovi. Neví to ani Alexej, který chytne Mozarta za paži, aby ho donutil uvolnit stisk.

„Uklidni se!“ zařve Rus hlasem, který je všechno, jen ne klidný. S Mozartem má problém i za normálních okolností, a vypjatá situace jejich rivalitu ještě podnítila. „Tady nejsme v té tvojí zavšivené favele, aby sis mohl hrát na vůdce nějaké pitomé bandy zločinců.“

„Buď zticha!“

Vtom se z ložnice ozve hlas z reproduktorů, což ještě zvýší všeobecný zmatek. Tam jsou na rozdíl od obývacího pokoje kamery a mikrofony ještě v pořádku.

„Co se to děje?“ zavolá Serena McBee. „Kde jste? Za to, že jsem vám zařídila vesmírný výtah, se mi odvděčíte tím, že bez varování zmizíte z obrazovek? Musela jsem znovu spustit reklamy, a dokonce i výzvu pro zájemce o druhou sérii programu *Genesis*, abych nějak zaměstnala diváky! Ale dál už to natahovat nemůžu, rozumíte? Okamžitě se vraťte do Zahrady, nebo si mě nepřejte!“

Nejmladší z chlapců, Kenji, si horečnatě nasazuje přilbu, jako by chtěl utéct před Sereninými výhrůžkami, rozrušenými hlasy dívek i Alexejovými provokacemi.

Rus ale zdaleka neskončil. Chladný pohled jeho ledově modrých očí se do nás zabodl jako dýka, a i slova, která mu vycházejí z úst, jsou ostrá a zraňují. „Jak všichni víme, Mozart se nikdy nepřenesl přes to, že si Léonor vybrala Marcuse. Je to jasné mně, ostatním klukům, i vám, holky. Dokonce i Liz to ví. Ani jeho vlastní žena není natolik naivní, aby věřila té přetvářce!“

Angličanka vedle mě si přerývaně povzdechne a sklopí velké oči orámované dlouhými řasami k zemi. Má všechny předpoklady pro úspěch – krásu, půvab i talent. A stejně přišla zkrátka, Mozart jí nikdy doopravdy nepatřil. Už měsíc předstírají, že jsou dokonalý pár, ale pohledy, které na mě za jejími zády Mozart vrhá, nikomu neunikly.

Dívá se na mě i teď, ačkoliv by měl sledovat Liz a ujistit ji o své lásce, bránit se Alexejovým obviněním.

„Ty by sis vymyslel cokoliv, jen abys Marcuse očernil, co?“
dodá Alexej krutě. „Přiznej si to konečně, Léonor ho nikdy neopustíš, a už vůbec ne kvůli takovému ubožákovi, jako jsi ty!“

Ve světle sedmé buňky se něco kovově zableskne. Tentokrát to není jen vražedný pohled nebo nabroušená urážka. V Mozartově dlani se objevil vystřelovací nožík, který musel mít ukrytý v kapse skafandru.

Kris pronikavě vyjekne.

V ten okamžik se rozpustí knedlík v krku, který mi až doposud bránil v mluvení, přestane tlačit na hlasivky a uvolní mi jazyk. „Dost!“ zakřičím.

Mozart zastaví nůž jen několik centimetrů od Alexejova hrdla. Všechny oči se teď upírají na mě.

„Dost,“ opakuji zajíkově.

(Řekni jim to!)

„Povím vám, co se stalo.“

(Řekni jim to!)

„Nejspíš tomu nebudete věřit.“

(Řekni jim to!!)

„Láme mi to srdce, ale nemám na vybranou.“

(Řekni jim to!!!)

„My se rozcházíme.“

Mozart nevěřícně rozšíří oči a pomalu spustí ruku, ve které drží nůž. „Cože?“ zeptá se polohlasem.

Do očí se mi derou slzy. „Už nějakou dobu máme ve vzta-
hu problémy,“ vyrazím ze sebe. „Ve skutečnosti to mezi námi
nikdy nefungovalo...“

Ve chvíli, kdy tu obludnou lež pronáším, se přinutím podívat
na Marcuse, kterého jsem ještě před hodinou považovala za
svou spřízněnou duši. Pozoruji jeho strnulou tvář a bezvládné
ruce, které mu visí podél těla.

Vím, že má Salamandra pravdu. Stačilo by ho vydat napo-
spas Mozartově noži a Alexejovým ranám a ulevilo by se mi.
Ale co jiného kromě prchavého pocitu zadostiučinění by mi

ta pomsta přinesla? Měla by hořkou pachut'. To, co nám provedl, už nenapravím. Buď na Marsu zemřeme, nebo se nám podaří uniknout pomocí toho zázračného – a zatím neexistujícího – vesmírného výtahu; na tom by prozrazení Marcuse nic nezměnilo. Sice mi svůj hrozný čin několik měsíců tajil, ale nakonec se přiznal. Neříkám, že to považuji za projev odvahy, spíš v tom hrála roli slabost a napětí posledních dní, ale nakonec mi odhalil celou pravdu. Ušetřil mě tak ponížení z toho, kdybych musela zbytek života strávit po boku vraha.

Teď je řada na mně, abych ušetřila já jeho.

Nezáleží na tom, jak dlouho mu ještě mutace D66 dovolí žít. Může to být den, měsíc nebo rok. Jen ať ten čas stráví o samotě, s výčitkami svědomí, a pokud je toho vůbec schopný, v lítosti.

„Už spolu nejsme,“ oznámím jim a dávám volný průchod slzám. Marcus se začíná rozmazávat. „Je konec. Navždy. Nemám, co bych k tomu dodala. Můžeme se vrátit do Zahrady.“

Kris mě sevře v náručí. „Ach, Léo! To nesmíš říkat! Jste pro sebe jako stvoření, to je přece všem úplně jasné! Určitě jde o nějaké nedorozumění, všechny páry se občas hádají. To přejde! Jsem si jistá, že...“

„Ne, tohle rozhodně nepřejde.“

Kris mě přestane utěšovat a otočí se na toho, kdo právě promluvil. Byl to Kenji, sundal si přilbu a je nápadně bledý.

On to ví!

Netuším, jak je to možné, ale poznám to z výrazu jeho pobledlé tváře a z černých očí lemovaných tmavými kruhy. *Ví to.*

„O čem to mluvíš, ty můj kocourku?“ zeptá se Kelly a přistoupí k němu. „Proč by si to Léonor s Marcusem nemohli vyříkat? To je ten tvůj klasický pesimismus a fobie...“

„Žádný pesimismus, jsem realista. To, co Marcus udělal a řekl... To už nepůjde napravit.“

S těmi slovy se sehne a zpod pohovky vytáhne malé černé kolečko s přísavkou.

Knedlík z úzkosti se mi v krku vytvoří stejně rychle, jako předtím zmizel.

„Mikrofon...“ zašeptá Safia. „Z vybavy pro specialisty na komunikaci.“

„Přesně tak,“ přitaká Kenji. „Rozmístil jsem je po celé základně. Sem jsem je dal, když jsme poprvé vstoupili do sedmé buňky. Mysleli jste si, že nemůžu spát kvůli nočním můrám, ve skutečnosti jsem ale zůstával vzhůru z vlastní vůle. Chtěl jsem se napojit na New Eden, abych mohl včas odhalit všechna rizika. Díky mikrofonům, které jsem napojil na svou přilbu, jsem zaznamenával všechno, co se tu dělo, každý rozhovor, čtyřicet hodin denně.“

Kenji si odkašle.

„Ze záznamu jsem si přehrál, co Marcus řekl Léonor, než jsme sem za nimi doběhli...“

Cítím tlak na hrudi a nemůžu se nadechnout.

„Myslím, že byste si to měli poslechnout také.“

3. PROTIPOHLED

SÍDLA VICEPREZIDENTKY, WASHINGTON, D. C.

NEDĚLE 7. LEDNA, 8:15

Sama.

Pobledlá Serena McBee sedí za velkým pracovním stolem uprostřed kanceláře viceprezidentky Spojených států a na sobě má zelený kostýmek v barvách ultraliberální strany. Telefon položený před ní bez přestání vyzvání, ona na něj ale nijak nereaguje. Naproti stolu se tyčí kovová konstrukce ověšená reflektory a kamerami, které jí umožňují moderovat kanál Genesis na dálku. Uprostřed visí velká obrazovka rozdělená na několik oken se záběry ze zpustlé základny na Marsu. New Eden působí, jako by byl opuštěný, nebo naopak nikdy neobydlený.

Hnízdečka lásky – prázdná.

Přístupové chodby – prázdné.

Přechodová komora – prázdná.

Zahrada – prázdná. Zůstali v ní jen oba robotičtí majordomové, Günter a Lung, kteří stojí u polí překrytých plachtou. Osvětlení ve skleníku je snižené na minimum, aby se během bouřky ušetřila energie. Roboti vypadají jako dvě figurky na šachovnici s vybledlými poli, dva pěšáci ve hře bez pravidel. Za prosklenými stěnami kopule brání ve výhledu neprostupná tmavě rudá mlha.

Výkonná producentka se ale nad jednotlivými okny nepozastavuje. Zatímco kanceláři zní neúnavné zvonění telefonu, soustředí se žena na jediný výjev v pravém horním rohu obrazovky, okno označené 7. HNÍZDEČKO LÁSKY, LOŽNICE.

Serenino čelo, obvykle dokonale hladké, brázdí vrásky. Z tváře jí zmizel pověstný úsměv a vedle svěšených koutků se objevily dvě překvapivé hluboké rýhy, které prozrazují její skutečný věk. Dlaně má položené na desce stolu po stranách malého černého přístroje s klávesnicí, v jejímž středu se nachází výrazné červené tlačítko, a obrazovkou, na níž je drobným písmem napsáno: NATLAKOVÁNÍ 100 %.

V pravém horním okně se záběry z New Edenu se najednou mihne bílá šmouha. Serena v křesle nadskočí a položí si ruku na hrudník. Křečovitě sevře hedvábnou košili v místě, kde má srdce. Na tvářích a spáncích jí vystoupí síť pulzujících žilek.

„Ty potvoro, vyděsila jsi mě,“ zamumlá, jakmile rozezná Louve, kříženku pudla královského.

Bílá fenka je oblečená do svého speciálního skafandru, ale přilbu nasazenou nemá, takže je vidět její kudrnatá hlava s lesklýma černýma očima. Plíží se kolem postele v ložnici sedmé buňky a zvědavě prozkoumává dosud neznámé území, do kterého obvykle účastníci programu chodí po jednom na individuální konzultace s psychologkou, mimo záběry kamer.

„Nic mi nebrání v tom, abych se teď tebe i tvých páníčků jednou provždy zbavila,“ pronese Serena zvláště skřehotavým hlasem. „Stačil by jediný pohyb... Bylo by to tak jednoduché a tak příjemné.“

Ukazováčkem se zastaví těsně nad přístrojem ovládajícím natlakování základny na Marsu. S každým zazvoněním telefonu se jí prst silněji rozechvívá a přibližuje se tak k červenému tlačítku.

„Ano, bylo by to tak příjemné,“ pokračuje v samomluvě a čím dál silněji připomíná člověka na pokraji šílenství. „Ale také neuvěřitelně hloupé, vzdát se tak blízko cíle. Celý život vyčkávám. Ještě chvíli to přece vydržím.“

Oddálí ruku od ovladače a začne horečnatě prohledávat náprsní kapsu zeleného saka. Vytáhne z ní malou krabičku s bílými pilulkami a dvě si vloží do úst. Se zavřenýma očima je spolkně a potom se dlouze nadechne.

Tváře a spánky jí postupně přestávají pulzovat.

Výdech. Vystouplé žilky pomalu mizí a pokožka se vyrovnává, jako by její obličej byl písčný břeh, jehož nerovný povrch zahlazují neodbytné vlny.

Nádech. Koutky úst se zpevní.

Výdech. Vrásky na čele se vyplní.

Potom znovu otevře oči a její hladká tvář je znovu ztělesněním bezčasí.

Vytuká kód na ovladači a zamkne tak tlačítko ovládající natlakování, pak přístroj uklidí do kabelky z hadí kůže. Krátce nadzvedne sluchátko telefonu a potom ho zase položí, aby ukončila příchozí hovor. V kanceláři se rozhostí ticho.

Serena zapne mikrofon, pomocí kterého komunikuje se základnou New Eden, a promluví sebejistým hlasem, z něhož vymizely všechny stopy po dřívějším skřehotání: „Tato zpráva je určená Léonor. Chci si promluvit.“

4. MIMO ZÁBĚR

OPUŠTĚNÝ DŮL, ÚDOLÍ SMRTI

NEDĚLE 7. LEDNA, 5:15

Můžeme vyrazit, Harmony?“ Andrew Fisher čeká u východu, na hlavě má čelovku a přes rameno si přehodil batoh. Ani černé obroučky brýlí neskryjí tmavé kruhy, které se mu utvořily pod očima. Hnědé vlasy už dávno nedělí úhledná pěšinka a celkově mladík vůbec nepřipomíná toho špičkového studenta Berkeley, jímž kdysi býval. Stal se z něj uprchlík, psanec. Za jeho zády se otevírá výhled do Údolí smrti zahaleného do hluboké tmy, kterou široko daleko nenarušuje jediné světlo. Před sebou má úzký prostor opuštěného dolu v Dry Mountain, kde se s Harmony McBee poslední měsíc ukrývali.

„Nemůžu najít ten zlatý kamínek, který jsem od vás dostala,“ zadrmolí dívka. Prohrabává a převrací zažloutlé povlečení, pod kterým prospala většinu dní a nocí, protože byla otupělá po kodeinových práscích. Musela je brát, aby se zbavila závislosti na nejnávykovější droze na světě, zero-G. Po dlouhých týdnech s nedostatkem jídla připomíná víc než kdy dřív přízrak. Její pohyby jsou zpomalené a dlouhé bezbarvé vlasy poletují nad lůžkem jako průsvitný závoj.

„To nevadí, Harmony,“ snaží se ji ujistit Andrew. „Dám vám jiné dárky. Uběhla hodina od chvíle, co jsme se nabourali do systému Genesis a zveřejnili nákres vesmírného výtahu. Viděli ho obyvatelé Marsu i diváci na celém světě, a já netuším, jestli se organizátorům programu podařilo lokalizovat, odkud náš signál přichází. Upřímně řečeno o tom pochybuji. Ale nemůžeme riskovat, vážně musíme odjet a dostat se co nejdál od Dry Mountain.“

„Byla jsem si jistá, že jsem si ho dala do medailonku,“ říká Harmony a podesáté otevírá malý zlatý přívěsek, ve kterém si schovává své nejcennější poklady, a sice pramen vlasů

a fotku Brazilce Mozarta. Potom zatřeše polštářem, odhrne prostěradlo, a nakonec zašátrá rukama v kapsách svých šedých krajkových šatů. Najednou se celá rozzáří: „Mám ho! Já ho měla v kapse. Že mě to nenapadlo dřív!“

Zvedne se a vydá se směrem k Andrewovi, vtom ale do prostoru skrz okno se zbytky skla vnikne světelný paprsek.

„Co to...“ vydechne Harmony a rukou si zastíní tyrkysové oči s dlouhými světlými řasami.

Větu ale nedokončí, protože se v tu chvíli okno roztrhne a skleněné střepy se rozlétnou na všechny strany.

„Harmony!“ zakřičí Andrew a vrhne se k dívce. Popadne ji za zápěstí a táhne ji ven, aniž by se staral o věci, které v dole mají.

Venku ale noční oblohu křížují desítky světelných paprsků vycházejících z tajemných létajících útvarů. V té změti není možné rozeznat, jak vypadají a kolik jich přesně je, není ale pochyb, že se jedná o dálkově ovládané bojové drony.

„CIA! Jménem zákona vás vyzývám, abyste okamžitě prokázali svou identitu!“ ozve se z jednoho z dronů mechanický hlas. Na bocích jim svítí červený nápis:

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
– ROBOTICKÁ LETECKÁ JEDNOTKA –

Andrew místo odpovědi sáhne za opasek a vytáhne revolver, který před měsícem ukradl policistovi ve Wyomingu.

„Běžte do auta, pospěšte si!“ křikne na Harmony a zamžourá na ni zpoza černých obrouček brýlí.

Dívka vyběhne z osvětleného prostoru a rozběhne se k zaprášenému obytnému vozu zaparkovanému nedaleko.

„Prokažte svou identitu!“ zopakuje policejní dron, sestoupí níže a namíří kužel světla Andrewovi přímo do tváře.

Mladík už má z očí jen slzavé štěrbinu, přesto pozvedne zbraň... a stiskne spoušť. Nocí se rozlehne zvuk výstřelu, po

němž okamžitě následuje cinknutí kulky odražené od kovového povrchu dronu.

„*Jste zatčen,*“ oznámí mu nevzrušeně hlas, zatímco si Andrew vyplýtvává zásobník a dál se marně snaží dron jakkoliv poškodit. Ze stroje se nejprve vysunou tři páry mechanických paží zakončených kleštěmi, a potom se střemhlav vrhne dolů, následován zbytkem jednotky.

Jeden, dva, tři, čtyři... Na Andrewa se snese roj pěti robotických brouků. Mladík se co nejrychleji rozběhne k obytnému vozu, v němž se ukrývá Harmony, naskočí dovnitř a zabouchne za sebou dveře těsně předtím, než ho mechanická paže dronu stihne chytit za oblečení.

Ozve se kovový náraz do střechy – bum! – a zvuk se nese až do podvozku, jako by to auto bylo velký zvon.

Harmony vyděšeně zakřičí: „Ta věc je přímo nad námi!“

„Není jen jedna,“ procedí Andrew mezi zuby, když na střechu dosednou další útočné drony. Auto se s každým nárazem propadá na tlumičích čím dál níž.

Bum! Dvě... Bum! Tři...

„Jsme ztraceni!“ Harmony zoufale zasténá a instinktivně sáhne po medailonku. „Nemáme kudy utéct, ta pěšina, která sem vede, je neschůdná, vždyť jsme cestou sem ujeli méně jak kilometr za hodinu!“

„Ještě je šance.“

Dívka se s nechápavým výrazem otočí k Andrewovi, který něco zběsile vytukává do svého mobilního telefonu. Obočí má svraštělé soustředěním a ani sebou netrhne, když na střechu dosedne další dron – bum!

„Harmony, budete muset udělat přesně to, co vám přikážu,“ promluví přidušeně. „Až řeknu ‚teď‘, vyběhnete z auta a budete se snažit dostat co nejdál odsud.“

„Ale...“

„Přehodíte přes sebe tohle,“ dodá Andrew a podá dívce deku položenou na zadním sedadle. „Vlna je nehořlavá.“

Harmony se zatváří vyděšeně. „Nehořlavá? Snad nechcete...“ zajímá se.

Vtom na kapotě těsně za čelním sklem přistane poslední dron – bum! – a Harmony hrůzou vyjekne. Takto zblízka lze rozeznat jednotlivé součástky stroje. Vážně vypadá jako nějaký hmyz nebo pavouk s dlouhými končetinami zakončenými kleštěmi a s nespočtem kulatých lesklých očí, které jsou ve skutečnosti malé kamery. Ve vzduchu ho udržuje vrtule, a jak se po přistání postupně přestává otáčet, připomíná krovky sarrancete. Děsivý vzhled doplňují jakási ocelová kusadla, u nichž má člověk pocit, že by mohla jednoduše roztrhnout kapotu, prorazit čelní sklo a probodnout oba lidi ukrývající se uvnitř vozu.

Kusadla se zatím ale nehýbou a na podivné hmyzí hlavě se rozsvítí kulatá obrazovka, kterou vyplňuje tvář neznámého muže jakoby zasazená do nepadnoucího těla. Tmavovlasý třicátník je i s černou páskou přes pravé oko docela pohledný. Zároveň s tím, jak muž pohybuje rty, zaznívá z útrob dronu hlas: „*Orion Seamus, CIA,*“ představí se obličej napojený na tělo mechanického brouka. Po obou stranách obrazovky se objeví silné baterky a snaží se oslnivými kužely světla osvětlit interiér auta.

„*Přes ta zatmavená skla vás sice nevidím, ale vím, že tam jste,*“ pokračuje agent. „*Infračervené snímače na dronech detekují teplo vycházející z vašich těl. Slavný Andrew Fisher a jeho záhadná společnost... Nepokoušejte se o žádné hlouposti a nebude vám ublíženo. Teď pomalu vystupte z vozidla.*“

Harmony se těsněji zavine do deky a začne se viditelně třást. Vrhne kradmý pohled na Andrewa, který má na zádech nasazený batoh, levou rukou svírá kliku u dveří a v pravé drží mobil. Na displeji probíhá odpočet: 30... 29... 28... Harmony si toho všimne a sotva slyšitelně zasténá. Potom i ona položí ruku na kliku dveří.

„*No tak, zbytečně to neprotahujte,*“ ozve se Orion Seamus z kulaté obrazovky. „*Podle všeho jsi chytrý kluk, Andrew. Už*

na střední škole premiant, nejlepší mladý vědec v Kalifornii, přijímací zkoušky na Berkeley splněné s vyznamenáním! Máš budoucnost. Přece to všechno nezahodíš. Jen nedělej problémy, vystup z toho auta a tvůj život se vrátí do starých kolejí.“

„Do jakých starých kolejí?“ zakřičí Andrew. „Vždyť už nic není jako dřív. Přišel jsem o otce, naboural se do systému Genesis...“

Orion Seamus odhalí bílé zuby v širokém úsměvu. Nevidí čísla, která ubíhají na displeji telefonu: 15... 14... 13...

„*Neboj se,*“ odpoví mladíkovi. „*Bude stačit, když se za ty své drobné prohřešky veřejně omluvíš. Všichni poznají, že se jednalo o mladickou nerozvážnost, ztráta otce tě samozřejmě silně zasáhla. Diváci to pochopí, stejně jako Serena McBee. Ta už ti odpustila.*“

„Vážně? Odpustila mi všechno?“ zeptá se ho Andrew, aby získal čas.

„*Ale jistě, nedělej si starosti. Tak, a teď oba vystupte.*“

Andrew lehce zatáhne za kliku u dveří a zámek cvakne.

„*Výborně!*“ povzbuzuje ho agent.

Andrew ukrytý za tónovaným sklem mu však nevěnuje pozornost. Těká zrakem mezi telefonem a dívkou na sedadle spolujezdce.

8... Harmony se na něj zadívá tyrkysovýma očima, které se v jejím vyzáblém obličejí zdají být příliš velké.

7... Ve světle reflektorů pronikajících čelním sklem se dívky světlé vlasy duhově lesknou jako tenká optická vlákna.

6... Tady, v noční tmě a stísněném prostoru vozidla, působí Harmony ještě neobyčejněji než obvykle, jako opravdová nadpozemská bytost.

Jakmile na displeji naskočí číslo 5, zazní z Andrewových úst strohý příkaz: „*Ted!*“

Rozkopne dveře a vyřítí se ven. V běhu se přes rameno ohlédne na hořící obytný vůz, vidí, že i druhé dveře jsou otevřené a dívčina silueta míří na druhou stranu s vlající dekou

přes ramena. Drony na kapotě a střeše auta však ještě zůstávají nehybně ležet. O několik vteřin později se jejich vrtule začnou pomalu roztáčet a těžké kovové přístroje se pomalu zvednou do vzduchu. S tímto zdržením Andrew také počítal.

„Stát!“ ozve se z reproduktorů vestavěných do dronu zkreslený výkřik Oriona Seamuse. „*Nemáš kam utéct a ty to víš!*“ Andrew Fishere, *zastav se!*“

Ale Andrew se nezastaví, naopak, zrychlí a přeskakuje kameny vystupující ze suché půdy křížované silnými reflektory.

„Stůj, nebo tě...“

Výhrůžky Oriona Seamuse utne ohlušující výbuch. Krajinu zalije oslepující záře, desetkrát silnější než světla dronů, a Andrewa do zátylku udeří porýv spalujícího vzduchu. Otočí se podruhé a vidí, že z obytného vozu zbyla jen hořící hromada uprostřed noční tmy. Čtyři drony výbuch zasáhl tak prudce, že připomínají mouchy uskvařené rozpálenou žárovkou. Leží na zádech, hoří jim břicha a jejich nehybné nohy trčí k obloze.

Pátý dron je ještě ve vzduchu, šlehají z něj plameny a s hlasitým hučením se nekontrolovatelně točí kolem vlastní osy. Nakonec se po spirálovité dráze zřítí k zemi a při dopadu z něj vylétne sprška jisker.

„Harmony!“ zakřičí Andrew a běží směrem ke zbytkům vozidla. „Harmony, kde jste?“

Vyhýbá se střepům z oken, kličkuje mezi zuhelnatělými těly dronů a proskakuje ohněm, aniž by vnímal spalující žár. „Harmony!“

„Tady... Jsem tady, Andrew.“

Ze tmy se vynoří drobná postava Harmony McBee. Je zabalená do deky, přetáhla si ji i přes hlavu jako takový zvláštní závoj. Její bělostná tvář působí pod těžkou látkou andělsky.

„Ach, Harmony...“ Andrew si úlevně oddechne a špičkami prstů se jemně dotkne dívčinych ramen, jako by se bál, že se při příliš prudkém pohybu rozplyne. „Promiňte, musel jsem,“ zašeptá. „Nebyl jsem si jistý, jestli náhodou nejste přízrak.“

Harmony se sotva znatelně pousměje. „To byla první věc, kterou jsem vám kdy řekla.“

„Vážně?“

„Ano, vy si to nepamatujete? Objevil jste se z ničeho nic za dveřmi mého pokoje ve vile McBee. Myslela jsem si, že jste přízrak. Ale ne, jste skutečný člověk z masa a kostí. Stejně jako já, Andrew.“ S těmito slovy se přitiskne k jeho hrudi a mladík ji opatrně obejmě.

Ve vzduchu je cítit benzín a spálená guma. Z hořícího obytného vozu vycházejí zvuky, které znějí jako vrčení lovicí šelmy.

„Jak jste to udělal?“ zeptá se Harmony tiše.

„Vzpomínáte si na paralyzér, který jsem použil na toho policistu ve Wyomingu? Před několika dny jsem ho připevnil nad palivovou nádrž auta, když jste spala. Napojil jsem ho na telefon, abych měl tajnou zbraň pro případ, že by se něco pokazilo. Mohl bych tak třeba odvést pozornost, kdyby nás zastavila policejní hlídka. V nádrži plné benzinových výparů stačí jediný elektrický výboj a celá vybuchne.“

Harmony se zachvěje. Andrew ji k sobě přivine o něco těsněji a rty přitom zavadí o dívčino čelo, přímo u kořene nosu.

„Je vám zima?“

„Ne, zima ne. Spíš je mi z toho ohně horko. Navíc mě držíte hodně pevně.“

Andrew zropačítí a trochu uvolní sevření. „Promiňte...“

Střetnou se pohledy. Andrewovy oči za černými obroučkami brýlí jsou tmavé a lesknou se, v Harmonyiných průzračných očích se jako na vodní ploše odrážejí roztačené plameny.

„Určitě přiletí další drony,“ Andrew se ztěžka nadechne a proud vzduchu rozhybe prameny dívčíných vlasů. „Měli bychom se vydat na cestu.“

Nepohne se ale ani o kousek, vypadá jako zkamenělý. Harmony si stoupne na špičky a s neuvěřitelnou lehkostí překoná těch pár centimetrů, které je od sebe dělí.

Andrew, který se jinak jen těžko vzdává kontroly, bezmyšlenkovitě přivře oči a plně se oddá kouzlu okamžiku.

Dotek dívčiných rtů však neucítí na puse, ale na tváři. Okamžitě nechápavě otevře oči. *Proč dostal kamarádkou pusu, když všechno naznačovalo, že to bude romantický polibek?*

Sotva si tu otázku stihne v duchu položit, když se mu u ucha ozve výkřik: „Za vámi!“

Otočí hlavu a spatří ohnivou kouli, která se k němu plnou rychlostí plazí na šesti členitých nohách zakončených kleštěmi.

„Co to...“ vyrazí ze sebe Andrew a ve stejnou chvíli mu dron zarazí rozžhavené kusadlo do nohy. Kovový hrot pronikne skrz tenisky, kůži, kosti i chrupavky v chodidle, a příková tak mladíka křičícího bolestí k zemi.

Z kulaté obrazovky uprostřed napůl spáleného dronu se spokojeně zubí Orion Seamus.

5. Z PRVNÍ RUKY

21. MĚSÍC / SOL 578 / ČAS NA MARSU: 10:44

[28. SOL OD PŘISTÁNÍ]

Nic to nezmění? Víš to jistě? Vyslechni mě, než se zase začneš odvolávat na slogan Genesis, podle kterého nás čeká nekonečně dlouhá láska.“

Sedmou buňkou se nese Marcusův zastřený hlas z reproduktoru v Kenjiho přilbě, kterou si Japonec položil na kolena a zvýšil hlasitost na maximum. Všichni ostatní se nad ním sklání a tisknou se k sobě jako děti, které se snaží společně poslouchat šumění moře v dutině velké mušle.

„Nic nezmění ani to, že už když jsme nastupovali na palubu Cupida, věděl jsem o závadě základny a o zvířatech, která tu zemřela? Že i my jdeme vstříc jisté smrti?“

Marcus je jediný, kdo se nepřiblížil, aby nahrávku lépe slyšel. Nepotřebuje to, jsou to jeho vlastní slova. Já je znám také, protože mi byla určena. Nedokážu odtrhnout zrak od jeho pobledlé tváře. On se zarytě dívá do země. Nepoznávám ho. Stal se z něj ubožák, který působí, jako by se chtěl na místě propadnout, a ani se mi není schopný podívat do očí. Kdo vlastně je? A jak jsem ho kdy mohla milovat?

„A co když ti řeknu, že jsem při nástupu věděl o případu Noé a mohl jsem ho odhalit před zraky celého světa, a místo toho jsem vás nechal nastoupit do rakety, aniž bych řekl jediné slovo?“

Ze skupinky kolem Kenjiho se ozývají přidušené výkřiky. Zatím znějí nevěřicně a udiveně, ale skrývají v sobě také rostoucí hněv.

„Marcus celou dobu věděl o případu Noé?“ zeptá se Fangfang přiškrceně, jako by se opakováním toho, co právě slyšela, snažila pochopit pravý a obłudný význam těch slov.

Alexej se naopak ohradí a odmítne přijmout nabízené vyznění Marcusových slov. „Co to je za hloupost? Vždyť to nedává smysl!“

Kris sice mlčí, ale cítím na sobě tíhu pohledu jejích nebesky modrých očí a slyším vzlyk, který se snaží potlačit.

„Jediné, na čem mi totiž záleželo, bylo, abych se za každou cenu dostal na Mars.“

Tao je první, kdo vysloví krutou pravdu. Možná je to tím, že je z kluků největší realista a často spoléhá na zdravý rozum. Hodně o tom vypovídá už jen to, že letěl do vesmíru, i když je upoutaný na vozík.

„Mysleli jsme si, že tvoříme tým a držíme pospolu za všech okolností,“ pronese a silně stiskne kola vozíku, jako by se je snažil ohnout. „Že jsme jako vojáci v zákopech, kteří se jeden na druhého mohou vždycky spolehnout. Marcus ale nikdy do našeho týmu nepatřil. A pokud někdy válčil, bylo to na straně nepřítele.“

Ze záznamu doznívá konec nahrávky jako děsivá ozvěna potvrzující Taova obvinění.

„Nejsem oběť, Léonor. Jsem vrah a vědomě jsem poslal na smrt jedenáct nevinných lidí. Dokážeš teď zopakovat, že je naše láska věčná?“

Slovo „věčná“ jako by Marcuse vytrhlo ze strnulosti. Aniž by to kdokoliv čekal, vrhne se otevřenými dveřmi do chodby vedoucí do Zahrady.

Liz pronikavě vykřikne.

Jako první za ním vyrazí Mozart a mrštně jako panter se i on rozběhne chodbou. Život v nejnebezpečnější favele v Riu ho naučil bleskurychlým reakcím.

V dálce se ozývá tlumené dunění. Jsou to dva páry bot dopadající na kovovou podlahu, rány pěstí nebo tlukot mého splašeného srdce, které mi hrozí vylétnout z hrudi?

Potom se i ostatní kluci proberou a utíkají do chodby, dívky běží v závěsu za nimi. V opuštěné buňce zůstanu jediná.

Zase jsem sama.

„Tato zpráva je určená Léonor. Chci si promluvit.“

Při zvuku Serenina hlasu přicházejícího z vedlejší místnosti leknutím nadskočím. Zapomněla jsem na chvíli, že je všude přítomná a číhá za každou obrazovkou jako murěna ukrytá mezi kameny.

„Přijď do ložnice, Léonor,“ ozve se z pootevřených dveří.
„Pojď sem, sama.“

Sama.

Pořád to stejné slovo.

Stále stejné prokletí.

Tolik jsem toho za poslední týdny dokázala. Tolik jsem si toho namluvila, abych uvěřila tomu, že jsem součástí nerozbitného celku... A přesto měla nakonec Serena pravdu. Předpověděla, že ta nejdůležitější rozhodnutí zůstanou na mně. Žádný partner ani kolektiv mě v tuto chvíli nepodrží. Jsem sama.

A kromě toho Serenin hlas ještě dodá: „*Najdeme spolu řešení...*“

Pomalu se jako náměsíčná blížím k ložnici, omámená vším, co se právě stalo. Zatlačím do dveří, ony se neslyšně otevrou a já vejdu do místnosti. Z druhého konce na mě z velké obrazovky hledí Serena McBee. Výraz její tváře pod platinovým mikádem je naprosto nečitelný.

Zastavím se, abych si ji mohla pořádně prohlédnout.

Sedí uprostřed obrovské kanceláře, i ona je sama. Na rozdíl ode mě ale nikdy netvrdila opak. Nemyslela si, že má vedle sebe jednoho, nebo dokonce jedenáct spojenců. Byla prozíravější než já a svým způsobem i upřímnější.

„Haf!“ Štěkot Louve, která stojí u postele a zírá na mě svýma velkýma černýma očima, mě probere.

Jsou to sice oči pouhého zvířete, ale přesto z nich vyzařuje taková síla a jistota, že se hned zastydím za své slabošské myšlenky. Serena je ztělesněním falše a pokrytectví. Jak jsem mohla kdy věřit tomu, že je upřímná?

Nutím se dýchat a špičkami prstů přejíždím po hebké srsi na Louvině hlavě. Teplo, které z fenky vychází, mě upokojí, a zklidní se i tlukot mého srdce. Do těla se mi postupně vrací síla. Cítím příval hlubokého odhodlání, jaké zažívá člověk pouze ve chvíli, kdy už nemá co ztratit.

Posledních šest měsíců se mi před očima přehraje jako film. Už od nástupu na palubu *Cupida* odmítám přijmout roli vůdkyně, do níž mě ostatní stavějí. Přistoupila jsem na tu hloupou hru na lásku a nechala se omámit iluzí citů. Oslabilo mě to natolik, že jsem se při Marcusových prvních zraňujících slovech zhroutila jako domeček z karet. Odteď už ale nehodlám přistupovat na cizí pravidla.

Není už čas odmítat roli, která je mi souzena. Možná to byla skromnost, která mi ji ze začátku bránila přijmout. Pokud ale něco nezměním, stane se ze skromnosti zbabělost. A to nesmím dopustit!

Jestli je mým osudem, abych byla stejně osamělá jako Serena, pak se jí budu muset vyrovnat i neústupností.

Odteď budu žít jen proto, abych co nejlépe plnila své povinnosti. Budu jako stroj, který se řídí přesně danými rozkazy. Pro dobro své jednotky konečně přijmu svou funkci – stanu se jejich generálkou!

Ve stejnou chvíli, kdy v duchu přijmu své nové přesvědčení, se tvář na obrazovce přede mnou rozzáří. Od chvíle, co jsem vstoupila do ložnice, uběhlo deset minut, což je doba momentálního zpoždění komunikace mezi Marsem a Zemí. Serena tedy konečně dává najevo, že mě vidí, a zvolá: „*Léonor, tak tady jsi! To se mi ale ulevilo. Musíš mi vysvětlit, co se tam u vás právě stalo. Už si nemůžeme dovolit nevysílat, rozumíš?*“

Zatímco Serena pokračuje v popisu dalšího postupu, ozvou se ve vedlejším pokoji kroky. Kromě toho také slyším zvuk těžkého předmětu, zřejmě těla, vlečeného po hliníkové podlaze.

„Prosím, dejte nám ještě pár minut, než obnovíte vysílání. Slibuji, že potom budeme připravení,“ přeruším Serenu.

Z obývacího pokoje zaznívá na pozadí tlumených klučičích nadávek a rozrušeného dívčího hovoru jakýsi chrapot nebo sípavý dech. Ten hlas znám...

„Prosím, ještě pět minut potom, co dostanete tuhle zprávu!“ vykřiknu a otočím se na patě. Zatlačím do dveří a vpotácím se do obývacího pokoje.

Uprostřed místnosti leží na zemi tělo přidržované Mozartem a Samsonem. Je to Marcus a přes jeho bílý skafandr se táhne červená stopa od krve, která mu vytéká z nosu. Krvácí i z koutku úst roztrženého po ráně pěstí, a krev smíchaná se slinami mu u úst vytváří narůžovělou pěnu. Sotva slyšitelně zasténá: „*Lé... ó... or...*“

Alexej mu podrážkou přišlápne obličej, aby ho umlčel. „Sklapni!“

Kris vyrazí přidušený vzlyk. Neodvážá se podívat na mě ani na Marcuse.

„Pořád nemůžu uvěřit, že by nám zatajil něco tak významného,“ řekne Fangfang, které se z tváře vytratila všechna barva.

„Slyšela jsi to na vlastní uši, stejně jako já, Léonor i všichni ostatní,“ odsekne Kelly a ušklíbne se. „A taky jsi viděla, že se při první příležitosti pokusil vypařit. Vždyť by byl schopný otevřít přechodovou komoru, aby se dostal ven a zmizel v bouřce! Vypadá jako normální potetovaný hezoun, ale je to zrádce a zbabělec. Budeme to muset přijmout. A teď chci něco na uklidnění, jinak bude zle!“ S těmito slovy si vezme další žvýkačku a začne zuřivě žvýkat.

„Ale co s ním... uděláme?“ zeptá se Liz zajíkově.

Následuje mlčení.

Její otázka je příliš děsivá. Příliš palčivá.

Ve filmech a knížkách totiž zrádce čeká jen jediný osud. A všichni víme jaký.

To hrozné ticho narušují jen vzlyky Kris, která se tiskne k Liz v rohu místnosti, a nervózní skřípění brzd Taova vozíku.

„Považoval jsem ho za kamaráda,“ ozve se nakonec Alexej. „Ale co jsem pro něj byl já – náhodný idiot, kterého nechá v jednom ze svých kouzelnických triků zmizet v klobouku nebo ho přepůlí? To má podle něj můj život tak zatraceně malou cenu, že mě ani nevaruje předtím, než o něj mám přijít?“

Alexej přitlačí na botu, kterou stojí Marcusovi na tváři. Jsme sice v prostředí s nižší gravitací, ale i tak je jeho osmdesát kilo svalů a dalších třicet kilo skafandru na lidskou lebku příliš velká zátěž.

„Přestaň, vždyť mu rozmačkáš mozek!“ zakřičí Samson hlasem ochraptělým extrémním vypětím. Popadne židli, což je první věc, která mu přijde pod ruku, a rozmáchne se jí nad hlavou, aby Alexeje zastrašil.

„Dávej pozor, Samsone!“ Safia úpěnlivě nařiká a upírá na svého manžela zoufalý pohled černě orámovaných očí. „Je to surovec!“

Tao vyjádří Samsonovi podporu, co nejvíc se na vozíku vzpřímí a vypne hrud'. „Alexeji, nech toho, nebo ho zabiješ!“

„No a co?“ vyštěkne Rus a přimhouří oči. „Sám jsi přece před chvílí řekl, že Marcus do našeho týmu nikdy nepatřil. Nikdy mu na nás nezáleželo. Vždyť se rozhodl poslat nás na smrt!“

Poznám, že se Alexej snaží zadržet slzy. Ať už je to ze vzteku, zklamání nebo smutku, oči se mu lesknou.

Ty Marcusovy jsou naopak čím dál matnější a pohled se mu kalí pod tlakem tlusté podrážky boty od skafandru.

Samson zůstal strnule stát s židlí zvednutou nad hlavu a je připravený jí Alexeje uhodit. Tao se vzpírá na opěrkách vozíku a působí, jako by se z něj chystal vymrstit. Mozart vrátil ruku do kapsy skafandru, kde má vystřelovací nůž. Všechno znehybnělo. Dokonce i Kelly přestala žvýkat. V místnosti zavládlo hrobové ticho.

Připadá mi, že jsme uvěznění v nádrži s benzínem a stačila by jediná jiskra, aby všechno vybuchlo. Musím udělat všechno pro to, aby žádná taková jiskra nevznikla. Mým úkolem je zachránit skupinu, ať to stojí, co to stojí. „Alexeji, chci, abys sundal tu botu z jeho obličeje.“

Svým tónem jsem ho vyvedla z míry. Překvapeně otočí hlavu mým směrem.

Přinutím se vyhnout pohledu na Marcuse ležícího na zemi a místo toho se zadívám Alexejovi přímo do očí. „Jestli ho teď v záchvatu zuřivosti sobecky zabiješ, přijdeme tak o to jediné, co ještě máme,“ zachraptím a snažím se u toho co nejlépe ovládat své emoce. „To nejcennější, a zároveň to jediné, co se Marcusovi nepodařilo zničit, jsme *my*.“

Při posledním slově zalapám po dechu. *My*.

Vyslovím ho znovu, mnohem sebejistěji, a tentokrát do toho vložím veškerou svou sílu. „*My*. Držíme spolu. Důvěrujeme si a to nás od začátku spojuje. A ta důvěra nám jednoho dne možná pomůže dostat se odsud a přežít. Nesmíme

dopustit, aby nás Marcusova zrada rozdělila. Naopak, měla by nás ještě pevněji spojit. O jeho smrti bychom měli rozhodnout jako skupina. A pokud se skupina rozhodne, že by měl zemřít, vykonám ten rozsudek sama. Přisahám.“

Alexej se rychle rozhlédne kolem sebe. Potom nadzvedne nohu a pomalu o několik kroků ustoupí.

„Marcus musí být postaven před soud,“ podaří se mi dodat i přes nepříjemný rostoucí knedlík v krku. Na to zhroucené tělo na zemi se mi daří nedívat. „Jedině tak se vyrovnáme s tím, co nám všem provedl. Ale proces počká, nejprve musíme přečkat bouřku a zjistit víc o vesmírném výtahu. Nezapomeňte, že se za chvíli obnoví vysílání, takže bychom se měli vrátit do Zahrady. Navrhuji, abychom obžalovaného zatím zavřeli tady, v sedmé buňce.“

6. MIMO ZÁBĚR

OPUŠTĚNÝ DŮL, ÚDOLÍ SMRTI

NEDĚLE 7. LEDNA, 5:31

Noční ticho protrhne bolestný výkřik Andrewa Fishera. Chodidlo má přišpendlené k zemi kovovým kusadlem policejního dronu. Za jeho zády hoří zbytky obytného vozu a ve světle plamenů je vidět krev, která vytéká z mladíkovy znetvořené končetiny a prosakuje skrz bílé tenisky do vyschlé půdy Údolí smrti.

„Andrew!“ zakřičí Harmony. Chytne ho za paži a snaží se ho dostat ze spárů dronu.

Kusadlo je ale zabořené příliš hluboko.

Andrewova tvář vypadá jako křídově bílá maska se zejícím otvorem rozevřených úst.

Orion Seamus se z kulaté obrazovky na dronu naopak dál široce usmívá mezi plameny.

„Pusťte ho!“ žadoní Harmony a obrací se přitom k vypouklým kamerám, které vypadají jako malé oči. „Prosím vás, nechte toho!“

„Aby mohl znovu utéct?“ odpoví agent a v reproduktorech zapraská. „Ne, to asi spíš neudělám.“

„Vždyť umře!“

„Zemře, pokud ho nechám jít. Ani ty by ses nedostala daleko, holčičko, na to vypadáš moc slabá. Tak oba hezky počkáte tady, než dorazí posily.“

Andrewovi v hrdle odumírá křik, ani na to už nemá dost síly, a v jeho očích obrácených v sloup začíná převažovat bělmo.

Harmony nechá z ramen sklouznout nehořlavou deku a ta jí dopadne k nohám. Dívka se na ni zhroutí a začne usedavě vzlykat.

Jedno z kamerových očí se na ni zaměří a Harmony prostřed čela dopadne světelný kužel posledního fungujícího reflektoru.

Ozve se hlas Oriona Seamuse. „*Poslouchej... Ta tvoje tvářička je mi nějaká povědomá. Nejsi náhodou ta utajená dcera Sereny McBee, o jejíž existenci ví jen tajná služba? Harmony, nemám pravdu?*“

Při vyslovení toho jména sebou dívka trhne, jako by dostala elektrickou ránu. „Ne!“ vyjekne. Prsty pevně sevře okraje deky. Nehty zaryje do vyprahlé kamenité země.

„*No vážně, od své matky jsi k nerozeznání! Stejně oči i vlasy...*“ Jedno z ramen dronu zakončené kleštěmi se natáhne po světlém pramínku na dívčině hlavě. „*Paní viceprezidentka mi řekla, že spolu s Andrewem Fisherem najdeme nějakou dívku. Nenapadlo mě, že to budeš zrovna ty!*“

Kleště zachytí pár dlouhých vlasů a ve stejnou chvíli Harmony pod prsty ucítí kámen větší než všechny ostatní. Musí vážit několik kilogramů a rozhodně je několikanásobně těžší než cokoliv, co kdy Harmony za svůj přehnaně bezpečný život zvedla.

„CIA si o tobě vede složku, ale je skoro prázdná. Máme křestní jméno, popis a taky pár leteckých záběrů, které naše drony tajně pořídily nad vilou McBee. Proč matka tají tvou existenci, jaké tajemství ukrýváš? A taky by mě zajímalo, kdo je tvůj otec...“

Harmony ucítí příliv neznámé síly a slaboučké svaly se jí napnou nahromaděnou hrůzou, vztekem a zoufalstvím. Vytrhne kámen ze suché půdy...

„No tak, kdo je tvůj...“

A s největším vypětím, jakého je schopná, jím předtím, než agent svou otázku zopakuje, trefí kulatou obrazovku dronu.

Displej se rozletí na kusy. Kleště se odtáhnou od dívčiny hlavy a vezmou s sebou chomáč jejích vlasů. Zbývajících pět končetin dronu sebou v křeči zacuká a potom znehybní. Nakonec se odporový mechanický brouk zpomaleně převrátí na záda.

Nehybné kusadlo se s příšerným mlasknutím odpojí od Andrewovy nohy. Mladík chraptivě zavrčí.

Harmony se k němu vrhne. „Rychle, musíme vás dostat zpátky do dolu, položit vás na postel!“

„Ne,“ odpoví s tváří staženou bolestí. „Drony... Přiletí další. Musíme pryč.“

„Vždyť nemáme auto!“ řekne dívka a vrhne zoufalý pohled na ohořelou kostru obytného vozu. „Jsme ztraceni uprostřed pouště a široko daleko nikdo není.“

„Kousek od Dry Mountain... je malý hotel. V něm je žena. Mohla by nám pomoci.“ Roztřeseným prstem ukáže na telefon, který spadl na zem. „Zavolejte jí.“

7. KANÁL GENESIS

NEDELE 7. LEDNA, 8:47

Záběr na potemnělou Zahradu.

Před zakrytými terasami s rostlinami stojí Léonor.

Její husté zrzavé vlasy se v tlumeném světle lesknou, jako by byly z mědi. V jantarových očích je nezvyklá jiskra, její pohled působí přímo magneticky.

Za dívčinými zády vzpřímeně stojí další průkopníci života na Marsu oblečení do skafandrů, nehybní robotičtí majordomové a ztuhlí psi, kteří vypadají jako sochy. Dva chlapci ale chybějí – Alexej a Marcus.

Ve spodní části obrazovky se objeví nápis: OBNOVENÉ VYSÍLÁNÍ ZE ZAHRADY NEW EDENU, ČAS NA MARSU: 10:57.

Slova se ujme Léonor a zadívá se přímo do kamery. „Milá Sereno, drazí diváci. Chtěla bych se vám omluvit jménem všech obyvatel Marsu, ale především jménem Marcuse. Těsně po tom, co jsme se dozvěděli o vesmírném výtahu, se mu udělalo špatně. Možná, že ho přemohly emoce z tak neuvěřitelné zprávy, nebo se jednalo o něco vážnějšího. Od nehody, při které málem přišel o život, uběhl teprve měsíc... Nejsem vám zatím schopná podat lepší vysvětlení, na to mám nedostatečné znalosti. Cítím bezmoc...“

Dívčiny oči se zalesknou, ale ona neohroženě pokračuje. „Jak jste sami viděli, Marcus utekl do Odpočívárny. Hned jsem samozřejmě běžela za ním a ostatní mě následovali. Ztratil tam na chvíli vědomí, ale už se probрал, jen je pořád zesláblý. Zůstal s ním náš druhý specialista na lékařství, Alexej, a já se k nim teď připojím. Doufám, že mi to odpustíte, ale za daných okolností se necítím na to, být natáčená.“

Léonor se zhluboka nadechne, což rozpohybuje i narudlé kadeře, které jí rámují obličej. Při výdechu jí pomalu dopadnou zpátky na ramena.

„Marcus...“ řekne, ale z otevřených úst nevyjde žádné další slovo. Je viditelně přemožena emocemi a hlas se jí zadrhne. Zavře oči a pevně stiskne víčka, jako by chtěla zabránit slzám, aby z nich unikly.

Potom jí Kris položí ruku na rameno. Připojí se k ní i Liz s Mozartem, Safia, Samson a Kelly s Kenjim. Dokonce i Tao

přijede na vozíku blíž a chytne Léonor za pravou ruku, Fang-fang za levou.

Na obrazovce teď všichni tvoří jeden celek, splynuli v jedinou bytost, a když Léonor znovu otevře oči, má je suché. Po slzách není ani stopy.

Do hlasu se jí vrátila obvyklá sebejistota. „Marcus teď nějakou dobu v Odpočívárně zůstane. Bude to tak lepší, přesun by mu neudělal dobře. To nám také radil náš instruktor, pan doktor Montgomery, když jsme probírali nemoci. Pokusíme se s jeho pomocí na dálku stanovit správnou diagnózu. O situaci vás budeme průběžně informovat.“

S posledními slovy osvítlí Léonořinu tvář silný paprsek světla. Ozáří nesčetné pihy, jimiž jsou poseté její tváře, a zlatavé tečky, které má na duhovkách.

Všichni instinktivně zvednou pohled ke stropním reflektorům.

Ale odtud sílící světlo nepřichází. Jeho zdroj je venku, za skleněnou stěnou, kde se rozplývají poslední rudá mračna.

Prachová bouře se blíží ke konci.

Na Marsu opět vyšlo slunce.

8. PROTIPOHLED

SÍDLA VICEPREZIDENTKY, WASHINGTON, D. C.

NEDĚLE 7. LEDNA, 9:35

Za branami viceprezidentského sídla na Serenu čekají desítky novinářů, kteří na ni míří mikrofony a fotoaparáty s oslňujícími blesky.

„Paní viceprezidentko, z jakého důvodu jste se ten ohromující návrh energetického vesmírného výtahu rozhodla zveřejnit právě nyní?“ zvolá muž v obleku s tvářemi zarudlými zimou. „Jedná se snad o evakuační plán pro průkopníky?“

„Tuto otázku jsem zodpověděla již během živého přenosu na kanálu Genesis,“ připomene mu Serena a pokrčí rameny zahalenými přepychovým norkovým kožichem. „Chtěla jsem průkopníky během bouře ubezpečit a sdělit jim, že pokud jednoho dne zatouží po návratu na Zemi, budeme jim schopni pomoci. Ta zpráva pro ně představuje jakousi záchrannou síť, něco jako airbag v autě. Rozhodně se ale nejedná o evakuační plán. Nepochybuji o tom, že základna odolá i příštím bouřím. Výtah nám ale rozhodně pomůže urychlit osídlení Marsu, protože zjednoduší dopravu lidí i materiálu. Rudá planeta se stane novým domovem lidstva!“

„Dobrá, ale kdo bude projekt financovat?“ zeptá se žena s kožešinovými klapkami na uších. „Jako kandidátka ultraliberální strany jste se před volbami zavázala dodržet sliby pana prezidenta Greena. Hodláte je snad porušit a zvýšit americkým občanům daně?“

Serena otázku odbyde mávnutím ruky. „K tomu jsem se už také vyjádřila,“ odpoví a nesnaží se skrýt podráždění. „Projekt bude financovat soukromý investiční fond Atlas Capital. Američtí občané nezaplatí ani cent navíc.“

Lusknutím prstů dá signál členům své ochranky, aby rozehnali dav a ona se tak dostala k limuzíně, která na ni čeká o pár metrů dál.

Jednomu novináři se však na poslední chvíli podaří natáhnout ruku s mikrofonom přímo před Serenin obličej. „Paní McBee, máte nějaké novinky o Marcusově zdravotním stavu? Je stále v Odpočívárně a k záběrům ze sedmé buňky máte přístup jedině vy. Prosím, můžete napjaté diváky a diváčky informovat o tom, jak se má náš národní hrdina?“

Serena se povzbudivě usměje. „Všichni jsme slyšeli, co řekla Léonor. Marcus se probral a potřebuje teď odpočívat. Dejte mu prostor. A mně taky.“

Bez dalšího zastavení projde davem a nastoupí zadními dveřmi do limuzíny. Zabouchne je za sebou a blesky fotoaparátů

i křičící novináři zmizí za dvojítyými tónovanými skly a rozhostí se hluboké ticho.

„Dobrý den, Sereno.“

Na černém koženém sedadle sedí muž ve tvídovém obleku. Je to instruktor lékařství Arthur Montgomery, poslední přeživší z organizátorů programu Genesis. Všichni ostatní zmizeli během leteckého neštěstí, k němuž došlo před měsícem.

„Arthure, můj drahý!“ vykřikne Serena se širokým úsměvem na tváři. „To je od vás milé, že mě doprovodíte až do Bílého domu. Mám schůzku s panem prezidentem, chce, abych mu blíže popsala ten vesmírný výtah. Už mě to unavuje, ale co se dá dělat. Od znovuzvolení považuje program Genesis za záležitost státu.“

Arthur Montgomery se neusmívá. Rty pod bílým knírem má křečovitě sevřené do tenké linky.

„Už čtyřicet osm hodin jsem od vás nedostal žádnou zprávu,“ vyčte jí nakonec.

„Snad se kvůli tomu nezlobíte,“ odpoví Serena bezstarostně. Přes zvukotěsnou přepážku dá znamení řidiči limuzíny, aby nastartoval. „Musela jsem dokončit všechny přípravy na bouři, zodpovědět dotazy průkopníků a odtajnit návrh vesmírného výtahu. Jistě chápete, že jsem měla plné ruce práce.“

„Ale na něj jste si čas udělala.“

Serena chvíli mlčí. „Na koho?“ zeptá se a zdvihne obočí.

„Moc dobře víte, o kom mluvím. Celou noc jsem seděl v autě před vaší vilou a sledoval, kdo přichází a odchází. Pokoušel jsem se vám dokonce několikrát dovolat, ale ani jednou jste telefon nezvedla. Pokud jste tedy měla tolik práce, nechápu, co u vás dělal Orion Seamus!“

Viceprezidentka se nejprve zatváří překvapeně a potom se její nalíčené rty roztáhnou do úsměvu. „Arthure, vy jste mě špehoval? Nepřipadá vám, že je to pod vaší úroveň? Nečekala bych, že se bude muž vašeho věku chovat jako zamilovaný puberták.“

„Muž mého věku?“ ohradí se dotčený lékař. V hlase mu znívá charakteristická odměřenost a chlad. „Tak proto jste si vybrala jeho. Je mladší než já!“

„Nebudte směšný.“

„Vy nevděčnice! Po tom všem, co jsem pro vás udělal! Pomohl jsem vám, když jste se potřebovala zbavit Shermana Fishera, Rubena Rodrigueze, Gordona Locka a těch ostatních. Některé jsem sám zabil nebo jsem lhal, abych zahladil stopy. A co z toho mám? Jste obyčejná...“

„A dost!“ Serenina slova zní jako prásknutí bičem.

Lékaři uvíznou výčitky v hrdle. Žena usazená na protějším sedadle na něj upírá tyrkysové oči zvýrazněné černými linkami.

„Zbláznil jste se? Jak vás mohlo napadnout mluvit o vraždách a zmiňovat ta jména?“ zasyčí.

„Blázním z vás, Sereno...“ podbízí se Arthur Montgomery, který je najednou krotký jako beránek. „Navíc nás řidič neuslyší, to sklo je zvukotěsné.“

„Na tom přece nezáleží! Myslela jsem si, že mám za milence opravdového muže, lovce šelem s ocelovými nervy! A přitom jste pro mě stejným zklamáním jako všichni ostatní. Ta žárlivá scéna, kterou jste mi tu předvedl, byla naprosto zbytečná a neopodstatněná. Toho agenta mi přidělili jako osobního strážce, rozhodně jsem o něj nežádala. Je to, jako byste žárlil na mého psa!“

Arthur Montgomery se svou milovanou pokusí chytit za ruku, ona se mu ale vytrhne.

„Ach Sereno, odpusťte mi!“ žadoní lékař. „Bylo ode mě hloupé si myslet, že by naše pouto mohl ohrozit takový budižkničemu, jako je ten Seamus. Přestanu do toho zasahovat, jen ať s vámi komunikuje a tráví čas, jak budete chtít. Prominete mi mé chování, vy moje tygřice? Mé srdce je ve vašich spárech.“

V tu chvíli v limuzíně zazvoní telefon. Serena místo odpovědi sáhne do kabelky z hadí kůže a podívá se na jméno volajícího, aniž by se ho snažila před lékařem skrýt: ORION

SEAMUS. Schválně nastaví mobil tak, aby nápis nebylo možné přehlédnout.

„Prosím, Orione?“ s telefonem u ucha se dál vyzývavě dívá Arthurovi Montgomerymu přímo do očí. „Ráda vás slyším. Máte pro mě dobré zprávy? Povídejte.“

„Unikli nám.“

Úsměv Sereně zkamení na tváři. „Cože?“

„Andrew Fisher a... ta dívka. Připevnili si na auto nálož a nechali ho explodovat zrovna ve chvíli, kdy na něj dosedly policejní drony, které je měly zajmout.“

Viceprezidentka zaryje zeleně nalakované nehty do koženého potahu sedadla, jako by se opravdu měnila v tygřici.

„Jste neschopný,“ odsekne nakonec. „Dala jsem vám jejich přesnou polohu, všechno bylo dokonale připravené, a vy jste je přesto nechal utéct.“

„Nemohli se dostat daleko. Andrew Fisher je těžce raněný. Najdeme je do pár hodin.“

„To bych vám radila, agente. Jinak by se taky mohlo stát, že se z vašeho kariérního růstu stane velmi prudký pád.“

Serena stroze zavěsí. Naproti na sedadle se Arthurovi Montgomerymu na tvář vrátil úsměv.

9. MIMO ZÁBĚR

LAST CHANCE ROUTE, ÚDOLÍ SMRTI

NEDĚLE 7. LEDNA, 6:36

Pick-up zastaví s hlasitým skřípěním brzd, které protrhne noční ticho, a ve světle reflektorů se objeví mračna zvířeného prachu.

S vrznutím se otevrou dveře na straně řidiče. Auto je staré a poškrábané od drsného písku v Údolí smrti. Vystoupí z něj přibližně čtyřicetiletá žena ve větrovce s vlasy obarvenými na

zrzavo a spěšně staženými do drdolu. V levé ruce drží baterku a v pravé podlouhlý předmět, který je možné rozeznat, až když se postaví před reflektory auta.

Je to puška a žena jí míří na obě postavy čekající u krajnice.

„To vy jste volali do hotelu California?“ zeptá se a přizvedne baterku. „Mluvili jste o dopravní nehodě, ale nevidím tu žádné auto. Co to má znamenat?“

Namíří světlo přímo do tváří těch dvou neznámých.

Z pohublé tváře Harmony McBee vystupují oči vytřeštěné hrůzou.

Druhý obličej je ztělesněním čisté bolesti. Andrew Fisher se plnou vahou opírá o dívčino křehké rameno a pravou nohu, z níž vytéká tmavá lepkavá tekutina, drží zvednutou ve vzduchu.

„Proboha!“ vyjekne řidička pick-upu.

Nedůvěru odloží stranou, pověsí si pušku na záda a přispěchá těm dvěma na pomoc.

„Co se vám stalo?“ vyhrkne a podepře Andrewa z druhé strany. „Ale... vždyť já vás znám! Vy jste ten přízrak, co chodí v noci do obchůdku vedle hotelu!“

„A vy jste ta dobrá duše, která ten obchod na noc nikdy nezamyká... abych si mohl nabrat, co potřebuji“ vyrazí ze sebe Andrew s obtížemi.

V dálce se ozve tlumené zahoukání nočního ptáka. Na druhém konci údolí se pomalu rozednívá.

„Můžete mi říkat Cindy,“ řekne žena. „Ale vlastně raději mlčte a neříkejte už ani slovo, musíte šetřit síly. Ta noha vypadá naprosto příšerně a cesta do nejbližší nemocnice trvá dvě hodiny.“

„Nemocnici ne...“ Andrew se pokusí odporovat, ale hlas mu slábně.

„Proč, jste do něčeho zapletení? Postřelili vás nějakí zločinci? Jsou snad vaši nepřátelé pořád ještě v okolí?“

Cindy se nervózně rozhlíží a svítí kolem sebe baterkou. Jediné, co vidí, jsou ale skály, suchá tráva a trnité keřky.

„Ne, naši nepřátelé tu už nejsou. Alespoň zatím.“

Dívčín hlas Cindy překvapí. Otočí se k ní a posvítí jí baterkou přímo do nadpřirozeně pobledlé tváře.

„Musíte nás odsud dostat, prosím. Co nejdál to půjde,“ požádá ji Harmony. „Andrew je opravdu slabý, vyčerpává ho i mluvení.“

Cindy si je oba chvíli prohlíží.

Nakonec s povzdechem přikývne.

„Tak dobře, ale jako první se zastavíme na klinice. Tu nohu mu musí někdo ošetřit, nechci mít na svědomí jeho smrt, i když už teď je pro mě příznak.“

Harmony přes tvář přelétne stín. „Řekli jsme přece, že do žádné nemocnice ani na kliniku nepojedeme. Musíme se vyhnout místům, kde by po nás chtěli doklady.“

„Na klinice, kam vás zavezu, po vás nikdo doklady chtít nebude,“ odvětí Cindy. „Pacienti tam nemají žádné pasy, řidičské průkazy ani občanky. Tak, a teď mi s ním pomozte na zadní sedadlo. Jak jste říkala, že se jmenuje? Andrew? Konečně tomu přeludu můžu začít říkat jménem.“

Harmony ztuhne. „Přestaňte ho označovat za přelud. Andrew není žádný příznak. Není mrtvý.“

V tyrkysových očích se jí bojovně zableskne, ale nezpůsobila to baterka, reflektory auta ani svítání.

„Je to jeden z nejživějších lidí, které znám,“ pronese.

Ve stejnou chvíli mladíkova ruka sklouzne Harmony z ramene a celé jeho tělo se sesune na Cindy. Andrew ztratil vědomí.

10. Z PRVNÍ RUKY

21. MĚSÍC / SOL 578 / ČAS NA MARSU: 15:34

[28. SOL OD PŘISTÁNÍ]

To tedy znamená, že Marcus lhal dokonce dvakrát?“ zeptá se Fangfang polohlasem.

Všech pět účastnic programu, s nimiž jsem strávila ty nejšťastnější, ale i nejhorší dny svého života, se mnou sedí na pohovce v Odpočívárně. Divákům a organizátorům jsme řekly, že přišly navštívit pacienta. Ve skutečnosti jsem však ostatním v bezpečí sedmé buňky převyprávěla, co se stalo. Předtím, než budeme Marcuse soudit, musí znát všechny podrobnosti.

Náš vězeň je už několik hodin zavřený ve vedlejší místnosti. Železné dveře jsme zvenku zamkli univerzálním klíčem a kamery i mikrofony jsou tam od útoku tavnou pistolí zničené. Kdo ví, možná nás teď Marcus proklíná, možná si připravuje argumenty na svou obhajobu. Nebo mu z úst rozbitých ranou od Mozarta vychází ochraptělé „Lé... ó... or“, ale příliš slabě na to, abychom ho přes těžké dveře slyšely.

Tělem mi proběhne záchvěv lítost, znechucení a smutku. Mám pocit, jako by se mi do páteře zarývaly tisíce ledových jehliček.

Kousnu se do tváře, abych zahнала vzlyky, které se mi derou do krku. Nesmím projevit sebemenší známku slabosti. Musím být silná, kvůli sobě i kvůli ostatním.

Je to moje role, moje povinnost.

„Ano,“ odpovím nakonec Fangfang. „Marcus mi zalhal dvakrát. Přesněji řečeno mi dvakrát zatajil pravdu. Poprvé jsem mu to odpustila, protože nemůže za to, že se narodil se smrtelnou genovou mutací.“

„To máš pravdu, ale rozhodně byla chyba ti o tom neříct!“ oponuje mi Kelly a pohrává si s odbarvenými vlasy. „Už když nastupoval do rakety, věděl, že některou z nás donutí vzít si za muže člověka, který může každou chvíli zemřít! Dal si pozor, aby ti to prozradil až potom, co jsme vyplnili poslední Listiny srdce, protože už nebyl v ohrožení. Nemá cenu ho začít litovat a spouštět soucitnou kampaň s nemocnými sirotky. Takové věci na mě nefungují, Marcus je prostě mizera a ubožák, tečka!“

Dívky si vymění zaražené pohledy. Stejně se tvářili i kluci, když tu před hodinou seděli oni.

„Zradil nás všechny, ale tebe nejvíc, Léo,“ dodá Kelly hořce.
„Je mi tě líto. Nezasloužíš si to, chudinko.“

Přikývnu, ale nenapadne mě nic, co bych mohla odpovědět.
Jejich soucitné pohledy mi vadí.

To zděšené mlčení mě dusí.

Jako první ticho prolomí Liz. Jsem jí za to v hloubi duše neskonale vděčná, protože tak obrátí pozornost na sebe.

„Ještě jedna věc mi není jasná,“ zamumlá. „Jak mohlo dojít k tomu, že se Marcus dozvěděl o případu Noé dřív než kdokoliv z nás...“

„To je přece úplně jedno,“ odsekne Kelly. „Stejně už s tím nic neuděláme.“

Safia si odkašle. „S tím nesouhlasím, Kelly. Je důležité to vědět,“ řekne vážně. Čelo s červenou tečkou má svraštělé soustředěním. Opět se ukázalo, že je z nás nejvyzrálejší, ačkoliv je nejmladší. Jako jediná dokáže překonat pocity hněvu a strachu a nad situací se zamyslet s odstupem. „O případu Noé bychom měli získat co nejvíc informací, může to být otázka přežití. Dneska v těch osm večer nám Marcus musí všechno říct.“

Dnes v osm...

Domluvili jsme se, že soud proběhne tak, aby se o něm nedozvěděli diváci. Sejdeme se v Odpočívárně potom, co se večer ukončí vysílání, a rozhodneme o Marcusově osudu.

Kelly se ironicky ušklíbne. „Vy byste mu po tom všem věřily, že říká pravdu? Vždyť už dvakrát lhal, tak proč by to neudělal potřetí? Je to lhář a zbabělec, nic víc. Udělá cokoli, aby se zachránil. Vsadím se, že se při tom výsledku nic užitečného nedozvíme.“ Upřeně se postupně zadívá každé z nás do očí. „Abyste věděly, já už jsem se o rozsudku rozhodla.“

Z chladného odhodlání v jejím hlase mě zamrazí.

Rozhodnu se ale, že jí nebudu odporovat ani se ji snažit mírnit nebo po ní chtít další vysvětlení. O osudu obžalovaného může rozhodovat stejně jako my ostatní. Marcus nás

zradil všechny, a každý ho za to bude soudit podle vlastního přesvědčení.

A až zazní rozsudek, budu to já, kdo se postará o vykonání trestu, přesně, jak jsem slíbila.

Najednou se z ložnice ozve zapraskání reproduktoru. „*Haló? Děvčata? Tady Serena, jsem zpět, zdržela jsem se v Bílém domě. Vysvětlovala jsem panu prezidentovi, jak funguje ten vesmírný výtah, a za několik hodin se tam budu muset vrátit. Jak vidíte, vážně se tu tím zaměstnáváme, snažíme se vám být co nejnápomocnější. Teď mi ale prozraďte, co pořád ještě děláte v Odpočívárně. Je Marcusovi lépe? Dělán si o něj velké starosti...*“

Kelly protočí oči. „Mohla by s Marcusem soutěžit o cenu pro největšího pokrytce.“

„Co myslíte, věděla, že to ví?“ zeptá se Fangfang. „Léonor nám přece řekla, že Serena znala Marcusovu diagnózu, a přesto ho nechala nastoupit do rakety. Tak by mě zajímalo, jak to bylo s případem Noé.“

„Podle mě o tom nevěděla,“ odpoví jí Safia. „Nikdy by do vysílání nepustila člověka, který by mohl kdykoliv odhalit pravdu.“

Ze dveří do ložnice zazní Serenin hlas jako ozvěna slov drobné Indky. „*Jste tam, zlatíčka? Je vážně frustrující, že vás nevidím. Škoda, že Léonor omylem poškodila kamery v obývacím pokoji i druhé ložnici. Možná by stálo za to je opravit, co myslíte?*“

Kelly otevře ústa, aby odsekla něco nevybíravého, ale já se v tu chvíli zvednu z pohovky. „Půjdu jí odpovědět,“ řeknu.

„Vážně věříš tomu, že jí na Marcusovi nebo komkoliv z nás záleží?“ vyrazí ze sebe Kanadanka.

„Samozřejmě, že ne. Ale něco mi říká, že před ní musíme zatajit pravdu. Od začátku té její zvrácené hry záleží jen na tom, kdo umí lépe blafovat a zacházet s informacemi. Pokusím

se zjistit, co všechno Serena o Marcusovi ví, a přitom jí nic neprozradit. Vy zatím běžte za kluky do Zahrady, před diváky musíme předstírat, že je všechno v pořádku.“

Dívky se zvednou a zamíří k východu ze sedmé buňky.

Poslední jde Kris. Otočí se na mě a chytí mě jemně za ruku, potom se mi zadívá hluboko do očí. „Nerada tě tu nechávám samotnou se Serenou... a s Marcusem.“

Pohledem zalétne k zamčeným dveřím.

„Nemusíš se bát,“ ujistím ji. „Nejsem blázen, neotevřu mu.“

„Slibuješ?“

„Ano.“

Kris se pousměje a pak i ona zmizí v chodbě vedoucí do Zahrady.

Jsem sama. Chvilí jen tak stojím uprostřed ztichlého pokoje.

Před sebou mám dvoje dveře. Za prvními na mě čeká žena, která nás poslala na smrt. Za druhými ten, který nám mohl zachránit život. Sice jsem Kris právě slíbila, že druhé dveře zůstanou zavřené, ale cítím nutkání ten slib porušit. Chtěla bych na okamžik vidět Marcusovu dobitou tvář a pokusit se za těmi šrámy spatřit vzpomínky, které začínají blednout.

(Co ti brání v tom je otevřít, Léo?)

Zamírím k nim.

(Nic bys tím neriskovala, stačilo by nakouknout. Nemáš se čeho bát. Tam uvnitř je jen stín, rozložil se fyzicky i psychicky.)

Položím ruku na univerzální klíč v zámku.

V tu chvíli ale za zády uslyším Serenin hlas.

„*Léonor? Léonor, jsi tam? Přes kamery jsem viděla, že se ostatních pět dívek vrátilo do Zahrady. Jsi tu, aby sis se mnou promluvila, že ano?*“

Okamžitě ucuknu, jako bych se o ten klíč popálila.

Co jsem to chtěla udělat?

Rychle se odvrátím ode dveří a vydám se směrem k ložnici. Tentokrát vejdu bez zaváhání a ocitnu se před velkou

nástěnnou obrazovkou, z níž na mě shlíží výkonná producentka programu Genesis.

„Jsem tu, Sereno,“ oznámím jí. „Mrzí mě, že jsem vás nechala čekat, když toho máte tolik na práci. Chápu, že chcete slyšet o Marcusově zdravotním stavu, musí vám dělat velké starosti.“

Díky zpoždění komunikace mám dost času na to, abych se zhluboka nadechla a pořádně si prohlédla Serenino platinové mikádo, hladkou pleť a nalíčené rty.

„Jak jsem už říkala ve vysílání, Marcusovi se udělalo špatně,“ pokračuji. „Strašně jsem se o něj bála. Přestal dýchat, zastavilo se mu srdce... Byla jsem si jistá, že zemřel.“

Nic z toho samozřejmě není pravda, ale to Serena nemůže vědět, protože u toho nebyla. Právě jsem jí popsala symptomy záchvatu způsobeného mutací D66, kterou Marcus trpí. O tom ale donedávna nikdo z nás neměl ani ponětí a diváci to netuší doteď.

Pomalou polknu, abych zahнала hořkou chuť v ústech. Je pro mě těžké a nepřírozené lhát, ačkoliv mluvím se samotnou mistryní přetvářky.

O několik dlouhých minut později Serena konečně zareaguje. Ve tváři jí téměř nepatrně cukne. Obyčejný pozorovatel by si toho zřejmě ani nevšiml, ale já poznám, že je znepokojená. Jsem si jistá, že poznala příznaky mutace.

„Ach, chudáček Marcus!“ vykřikne. „*Teď mu je ale lépe, ne? Je stále... naživu? Před chvílí jsi divákům oznámila, že se probral z bezvědomí, je to pravda?*“

Aniž by počkala na odpověď, dodá: „A... Řekl ti k tomu něco, když se probral?“

A je to tady. Serena má strach, že mi Marcus něco prozradil.

Ale co přesně? Bojí se, že promluvil o své nemoci, nebo o případu Noé?

„Co by mi k tomu měl říct?“ zeptám se s předstíranou nevědomostí. „Asi nechápu, co tím myslíte.“

Nechávám svou otázku hlubinami vesmíru doplynout až na Zemi.

V sedmé buňce je naprosté ticho.

Marcus za zavřenými dveřmi by klidně mohl být jen výplod mojí fantazie. Kdo ví, možná ani nikdy nebyl nic jiného než přízrak.

Snažím se takové absurdní myšlenky zahnat a soustředím se na ženu, kterou mám proti sobě na obrazovce. Podařilo se jí nasadit soustředěný a falešně soucitný výraz.

„Jen mě tak napadlo, jestli ti náhodou neporadil, jak se o něj nejlépe postarat,“ vysvětlí mi. *„Třeba ti detailněji popsal, jak se cítí? Nebo mluvil o své minulosti a rodinné anamnéze? Jak říkám, jen mě to napadlo, nemám to ničím podložené, mohlo by nám to však pomoci najít pro něj vhodnou léčbu. Ale pokud nic nevíš... Nevadí, počítám s tím, že mě budeš o všem včas informovat, dobře?“*

Začínám ty její neobratné narážky chápat. Serenu skutečně zajímá jen Marcusova genová mutace. Kdyby totiž musela uprostřed bouře naší skupince, která je už tak dost vystresovaná, a k tomu ještě divákům vysvětlovat, že poslala do vesmíru smrtelně nemocného člověka, byl by to velký problém. Jak ji znám, naplánovala si na odtajnění takové informace chvíli, kterou bude mít dokonale pod kontrolou. Teď naopak hrozí, že se situace obrátí proti ní a skončí katastrofálně.

„Záleží mi jen na tom, abyste byli všichni zdraví,“ ujistí mě Serena. *„Musíte držet pohromadě, dokud k vám před další prachovou bouří nedopravíme energetický výtah.“*

Bezděčně zatnu zuby. Celou dobu se snažím hrát podle Sereniných zvrácených pravidel, ale emoce mě nakonec přemůžou. Ta stejná žena, která dnes mluví o tom, jak musíme držet pohromadě, přesvědčila Marcuse, aby se i přes svůj zdravotní stav vydal do vesmíru. Namluvila mu, že na palubě budou dívky, které místo lásky hledají slávu, a proto je nebude bolet, až ovdoví.

Marcus sice zatím není mrtvý, ale já už jsem vdova a bolí to hodně. Zatraceně hodně.

Klid, Léo.

Dýchej.

Podívej se na tu situaci s odstupem.

Až potom dělej závěry.

Závěr číslo jedna: Safia měla pravdu. Serena neměla ani tušení o tom, že se Marcus dozvěděl o případu Noé před odletem na Mars, nebo to pro ni alespoň není hlavní důvod k obavám.

Závěr číslo dvě: Teď, když s ní mluvím mezi čtyřma očima, jí můžu přednést svou žádost. Je připravená udělat cokoli pro to, aby dokázala, že nám chce pomoci. Marcus musí až do soudu, o němž se nikdo nesmí dozvědět, zůstat v samovazbě v Odpočívárně.

„Samozřejmě, že vás budu informovat, Sereno,“ odpovím nakonec a uvolním zaťaté zuby. „Budeme potřebovat pomoc od lékařů ze Země, sami to nezvládneme. Myslím, že bude lepší, když Marcus nějakou dobu zůstane v Odpočívárně. Má tu klid a nebudou ho zbytečně stresovat kamery. Tomu snad rozumíte, ne? Jsem si jistá, že to pochopí i diváci. Jak jste sama řekla, musíme držet pohromadě jako nikdy dřív. Náš pacient bude potřebovat veškerou podporu, kterou mu budeme schopní dát. Což mě přivádí k další myšlence... Chtěli bychom s ním dnes v osm povečeřet, tady v soukromí Odpočívárny, bez přítomnosti kamer.“

Dlouze vydechnu a čekám, než má slova překonají ty miliony kilometrů.

Byla jsem dost přesvědčivá na to, aby Serena naší žádosti vyhověla?

Podařilo se mi zachovat dost neutrální výraz, nebo teď něco tuší?

Srdce mi bije tak silně, že to musí být slyšet až na Zemi, a do tváří se mi nahrne krev. Jsem si jistá, že se na Serenině obrazovce červenám jako pivoňka.

„Budiž,“ odpoví nakonec po deseti nekonečných minutách. Výraz její tváře je naprosto kamenný, začínám pochybovat, že se v její hrudi vůbec nachází nějaké srdce, a pokožku má tak bílou, že jí v žilách nemůže proudit žádná krev. *„Vyplníme ten čas reportážemi o jednotlivých účastnících, které jsme natočili ještě před odletem. Záznam bude dostupný jen pro předplatitele, alespoň získáme víc prostředků na ten váš výtah.“*

11. MIMO ZÁBĚR

MĚSTEČKO NĚKDE V KALIFORNII

NEDĚLE 7. LEDNA, 11:10

Tak, tím jsme snad zabránili vzniku gangrény.“ Žena v zeleném chirurgickém plášti s maskou přes ústa přestřihne rukou v latexové rukavici steh nad čerstvě sešitou ránou. Na operačním stole leží pacient v bezvědomí a dýchá přes obličejovou masku, z ruky mu vede kanyla. Výjimečně na sobě nemá brýle s černými obroučkami.

„Ale pořád si stojím za tím, že byste ho měli dostat do pořádné nemocnice. Udělala jsem to nejnutnější pro to, aby přežil, ale s pacienty, jako je on, vážně zkušenosti nemám.“

Za zády se jí vynoří druhá žena. Je to Cindy, servírka z hotelu California, a i ona má na sobě zelený plášť.

„Nepodceňuj se, Kat. To, jak ses tehdy postarala o Marilyn, když si propíchla žaludek kuřecí kostí, byl zázrak. Jen díky tobě po té nehodě žila ještě několik krásných let, než zemřela klidnou smrtí.“

„Marilyn byla jezevčík, to je něco jiného,“ odpoví chirurgka.

Odloží sterilizované nůžky zpátky na nerezový stůl mezi další pomůcky a lahvičky s tekutinami. Na stěně za ní jsou vylepené fotografie koček, psů, papoušků a křečků a zarámovaný diplom: